

C. Rothes prædiken 4. søndag efter helligtrekonger

Taler

Peter Conrad Rothe
Præst

Dato

30. januar 1848

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 23-28.

1 **Text: Matth. Evangelium. 8 Cap. 23-28 Vers.**

Og han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham. Og see, der blev en stor Storm
paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov. Og hans Disciple gik
5 til ham, vakte ham op og sagde: Herre, frels os! vi forgaae. Og han sagde til dem:
hvi ere I frygtagtige, I lidet troende? Da stod han op, og truede Vejrene og Søen,
og det blev ganske blikstille. Men Menneskene forundrede sig, og sagde: hvo er
dog denne, at baade Vejrene og Søen ere ham lydige?

10 ***

Forfærdeligt er Havet i sit Oprør. Naar Stormene fare hen over det og vælte de
uhyre Bølger, griber Følelsen af Naturens Kræfter vore Sjæle, fylder dem med
Forfærdelse, og fra dem, der kampe paa det skrøbelige Skib, lyder Fortvivlelsens
15 forsagende Raab: Herre, frels os, eller vi forgaae! lyder det til Ham, hvem
Himlen hører til, og hvem Jorden hører til, til den Gud, der hersker over det
hovmodige Hav.¹ "Frels os," høres det selv fra dem, paa hvis Læber Bønnens
Ord ere fremmede, en ufrivillig Bekjendelse af den Guds Magt, hvis Bud og hvis
Lov de forkaste i Livet. — Og naar indenfra Lidenskabernes og Sorgernes,
20 Begæringernes og Bekymringernes Storme rejse sig, naar Sjælen bølger og bruser
indeni os, og vi ikke formaae at bringe den til at være stille, naar vor Afmagt
forøger deres Magt, og vor Modstand vorder som Olien, der gydes i Ilden, da
lyder Raabet til den samme Herre: frels os, bekymrer det Dig da ikke, at vi
forgaae? Vi kalde paa Ham; — men have vi ogsaa den Tro, der trænger igjennem
25 alle Tvivl og og al Frygt til den Gud, om hvem vi have hørt og lært? Vi bede til
Ham, — er det da med den inderlige Bøns sande levende Ord, der vække den
Sovende, lade Ham føle vor Angst, som gjør Ham bekymret for os og villig til at

hjelpe? Paa mange Skibe have de raabt paa Ham, — men det var, som Bølgerne
30 Larm overdøvede de Kæmpendes Røst, de vakte Ham ej, og Han rejste sig ikke
at true det brusende Hav; — de forgik i deres Sjæleangst! Og Mange have
nævnet Jesu Navn i deres Nød, — men Bønnen var en tom Lyd, Stormen bar
den bort paa sine Vinger, den naaede Ham ikke, — Han bød ikke sin Aand at
svæve over dem, at Lyset herovenfra kunde bryde frem, og Frelsens Dag
35 oprinde, idet de bleve stille for Gud!

Christelige Tilhørere! Naar vi her see dette Guds Huus klædt i Sørgedragt, see
det sorte Dække skjule Glandsen om Frelserens Billed, mindende os om det
Budskab, der traf Danmarks Hjerter, da dets Konge bortkaldtes af Ham, som er
40 Kongernes Konge, — bortkaldtes midt i sin Alt omfattende, utrættede,
velsignelsesrige Virksomhed, da Kjærlighed inderligen og stedse fastere knyttede
Baandene mellem Fyrste og Folk, da en ny, lovende Fremtid beredtes ved hans
Omsorg — hvo er den iblandt os, som ikke følte Slaget? hvis Sjæl ikke dybt
bevægedes, som føre de Storme henover ham og hans Huus, der gik over
45 Fædrelandet? — dette, der er som Skibet, der bærer os alle. Ja, det gaaer ikke
længer sin sikkre, sin rolige Gang; thi han sover, som var Skibets Fører, — han
sover den Søvn, af hvilken ingen Folkets Klagerøst skal formaae at vække ham,
den Søvn, under hvilken den Almægtige og Evige stille fuldender Opstandelsens
Værk, at Aanden forklarer kan indgaae i Herlighedens Rige. Han sover, men
50 Velsignelse og Tak lyder efter ham fra hans Folk gennem Savnets Bitterhed!
Hæder og Fred omgive hans Minde!

Men i saadanne Tider føle vi, hvad det vil sige, at vi høre hinanden til, gribes vi
levende af Bevidstheden, at vi ere et Folk. Samfundet vorder klart og dets Baand
55 styrkes. Een Tanke og en Villie, een Tro og eet Haab ønske vi, bede vi maa
gjennemstrømme alle, at de vorde som Eet med hinanden, Eet med ham, der
griber Statens Roer, at styre dens Skib mellem Klipper og Skær. I saadanne
Tider see vi opad til den almægtige Styrrer, der bestikker Folkenes Skjæbner, vi
bede Ham for vor Konge, for vort Fædreland, at Han naadigen vil bevare det, at
60 Han vil være deres Medarbejder, hvis store, hvis ansvarsfulde Kald det er, at lede
Alt, at berede Velsignelse for de kommende Slægter i den Sæd, der nedlægges i
den nærværende, saaat Værket engang priser sin Mester. Og at denne vor Bøn
maa vorde sand og inderlig i Kjærlighed og Tro, at Samfundsbevidstheden
maatte levendegjøres og styrkes, saa lader os i denne Andagtstime betænke: hvad
65 der binder os til vort jordiske Fædreland, at vi som Christne elske og arbejde
for det, vorde rede til at lide og kæmpe for det, taknemmelige i Glæde over det!

1. "Din Plet af Jord, hvor Livets Stemme
70 Steg første Gang af spæde Bryst,
Hvor Himlen gav mig at fornemme.
Det første Glimt af Livets Lyst;
Der, hvor jeg lærte Moder stamme,
Og første Fjed ved hendes Haand:
75 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
Som brænder for mit Fødeland!"

Den Naturens Drift, med hvilken vi alle levende føle os fast knyttede til den Plet
af Jord, hvor vi fødtes, til det Land, som var vore Fædres, har fundet sit Udtryk i
80 disse Digterens velbekjendte Ord. Derfor røre de os saa dybt, derfor stemme de
vore Sjæle til en Kjærlighed, for hvilken vi villigen oplade os, derfor gjemme vi
Ordene i vore Hjerter. Gud dannede Mennesket af Jord, siger Skriften.²

Bandt Skaberen os end ikke udvortes og sandseligen til noget Sted af det
85 Verdenslegeme, vi beboe, da har Han dog dermed nedlagt en skjult,
hemmelighedsfuld Følelse i vort Væsen, og vi bevare en stærk og undslettelig
Kjærlighed i os for det Sted, hvor vi fødtes. Det er ikke en Frugt af Eftertanke og
Indsigt, af Erkendtlighed og Taknemmelighed for de Goder vi der modtog —
hvormange have med Taarer vædet det Sted, hvor deres Vugge stod, og tage
90 allerede derfra mørke Erindringer med sig! nej, det er en Drift, vaagnende i
Barnesjælen, en Kraft, mægtig hos Manden og begejstrende ham til Bedrift, en
Ild, ikke udstukket i Oldingens Hjerter, en Følelse, sand og dyb hos Qvinden
som hos Manden; thi af en Kærlighed, udsigelig som den, med hvilken hun
favner sit Barn, føler hun, fole vi os alle favnede og fastholdte af det Land, hvis
95 Sønner og Døttre vi ere, af den Jord, som er vores alles Moder!

For Aanden vaagner til bevidst Liv i Barnet, før det endnu selv ganske forstaaer
det Ord, der bevæger dets Tunge, og fylder Forældres Hjerter med Glæde, bliver
Modersmaalets udsigelige Gave skjænket det, hilses det med Lyden af det
100 Sprog, der som et stærkt Baand omslynger alle Landets Børn, udviklende sig paa
Naturbarnets Læber, uden at Nogen kan sige, hvorfra Ordet kommer, der med
en underlig Magt rører vort Indre. Fædreland og Modersmaal: hvem kan
adskille disse, hvilke Gud, da Han beskikkede Folkene at boe indenfor deres
bestemte Grændser paa Jordens vide Kredse³ har forenet? hvem tør rive det fra
105 hinanden, hvad Han vil skal sammenvoxe til uadskillelig Eenhed? Men det

Sprog, i hvilket vi først bleve tiltalte af den kjærligste Røst, det Tungemaal, i hvilket vi oplærtes fra vor Ungdom af, det Modersmaal, i hvis Ord vi hørte vore Fædres Undervisning og Opmuntring, modtoges Roes og Daddel: det skrives
110 ikke paa Steentavler, af hvilke dets Træk atter kunne udslettes, og et andet skrives istedet, nej, har det nogensinde været et levende Sprog paa dine Læber, Du dette Lands Barn, til hvem jeg taler med det Ord, Du kalder dit eget! da vil Du ogsaa vidne, at det er skrevet i Hjertets Kjødtavler, at det staaer der med Aandens Flammeskrift, og ikke skal udslettes deraf, før det Hjerte hører op at
115 slaae, i hvilket det prægedes! Derfor bringe dets velbekjendte Lyd din Sjæl til at bæve i mægtige, i underlige Stemninger, naar det toner til Dig blandt Fremmede, fjernt fra Hjemmet, langt fra Alle, hvem Du kalder "Dine", hvem Du gemmer i et kjærligt, trofast Hjerte? "Hvorhen vinker det din Hu?" hvilke Billeder lader det fremstige for din Sjæl? hvilke Minder fremkalder det? hvor
120 bringer det ikke dit Sind til at bølge i Vemods milde, i Savnets alvorlige, i Længselens kjærlige Følelser?

— Men glemmer Du dit Modersmaal, ombytter Du det maaskee frivilligen eller tvungen eller for Fordeels Skyld med det fremmede, der jo er ligesaa godt og maa
125 være ligesaa kjært for dem, der kalde det deres Modermaal, som dit er for Dig, der gjerne kan være fuldkomnere udviklet, almindeligere i Brug end dit: er det da kun en ligegyldig Lyd, kun en tom Klang, der forandres? Eller føler Du ikke, at dit Hjerte vender sig med det Samme koldt fra den Ene og indre koldt for den Anden? løses ikke utallige, hemmelige, fine, men stærke Baand? standser ikke en
130 Kærligheds Kilde, hvis Udspring i din Natur Du ikke forstod og ikke prøvende skal efterspore, men af hvilken en levende Deeltagelse udstrømmede i et Folks, et Samfunds højere Liv, i dets Vee og Vel? Det er sandt, at Aanden ikke er bunden til eet Sprog, den finder Ord i alle; men vor Aand er bunden til vort Sprog, og taler til os i de Lyde, der blive uforglemmelige, der stedse gjentone i
135 vort Indre fra den Stund, vi i dem lærte at stamme Moder!

"Begræder ikke den Afdøde og ynkes ikke over ham; græder snarere over den Bortdragne, som ikke skal vende tilbage at see sit Fædreland", udraaber Jeremias.

⁴ Hvor levende og kraftig en Kjærlighed til Fædrenes Land erkjende vi i det Folk,
140 af hvis Midte dette Ord udgik? i det Folk, som "grædende sad ved Babylons Floder, medens Harpen hang taus mellem Pilenes Grene"? der sang med Hjemveets uudsigelige Følelse: "nej, glemmer Jerusalem, glemmer jeg dig, min visnede Højre mig glemme! Min Tunge klæbe sig til min Gane, naar jeg ikke kommer dig ihu, naar jeg ikke ophøjer dig over min højeste Glæde"! ⁵ — Ere vi

da koldere end hine? forstaae vi ikke disse Udbrud? Vel ere vi ikke fastvoxede til den Plet af Jord, hvor vi fødtes, frit sværmer Mennesket ud: Verden staaer den Dristige aaben, og Jorden tilhører ham. Men drager Nogen bort, som ikke skal vende tilbage at see sit Fædreneland: hvem forstaaer ikke hans Smerte? det er jo,
150 som skulde han tvende Gange rives fra en Moders Hjerter? Til de hjemlige Strande søger den Vidtberejste tilbage, der vil den Trætte gjerne lægge sig til Hvile, han vil ende hvor han begyndte. Og er end i Aarenes Løb Meget blevet anderledes, tykkes end Alt i Menneskelivet ham fremmed: Naturen og Folket, Land og Hav, Mark og Skov hilse ham dog som en gammel Bekjendt, vække
155 Barndoms og Ungdoms Minder i den Gamles Hjerter, og en stille, en inderlig Glæde fylder hans Sjæl paa hine Steder, hvor hans Vugge stod — hvor den atter skal staae "uden Duun og udeu Gænge."

Derfor, vee den Forvovne, som fjendtligt vil vove at lægge Haand paa
160 Fædrelandets hellige Jord! Det kalder sine Sønner, det samler sine Børn: de kæmpe for det, de skulle lade deres Liv for at bevare ukrænket den Arv, der overleveredes dem fra deres Fædre, — det Land, indenfor hvis Grændser Folkenes Herre beskikkede det en Bolig! de skulle vide at døe for det, ingen Efterslægt skal ringeagte deres Svaghed! — Saa bliv levende i hvert Hjerter, du
165 Naturens Datter, Fædrelands-Kjærlighed! I Danmark tændtes dens Gnist hos os: for Danmark brænde den! Almagtige Gud, lad den i dit Navn renses og forklares, helliges og velsignes, at den ikke vorder en Jordens fortærende Flamme, men et Himlens varmende Lys!

170 2. Apostelens Lignelse⁶ af Christi Kirke med eet Legeme, som har mange Lemmer, alle sammenføjede ved alle Forbindelsens Led, alle dragende deres Næring efter hvert Lems tilmaalte Kraft, til Fremvæxt fra Ham, som er Hovedet, passer paa ethvert Folk, som har udviklet sig til at danne et Statslegeme. Folkeaanden er over alle, den finder sit Udtryk i Samfundets
175 Indretninger, den udvikler sig og kjendes i Folkets Historie. Enhver Slægt er som et Led paa det ene Folkelegeme, hver skriver sit Blad af dets Historie: de samles, og Billedet af hvad der i Tidernes Løb fremtræder som der Særegne, det Betegnende vorder klart, Folkeaanden finder gennem Beretningen derom Vej til Hjerterne og afpræger sit Billede i Sjælene.

180

Som Skibet, der omtumles af de stærke Storme, har vort Folks Skjæbner været. Vidt sværmede Fædrene om, mandigen kæmpede de, og plantede deres Banner i fremmed Jord. Den vilde fortærende Flamme er slukket, men blusser ikke

185 endnu vor Følelse, naar vi læse om deres Bedrifter? lægger ikke Mindet om dem
endnu Kraft i Armen, naar vi kaldes til Kamp for Fædrelandet? Lysere,
lykkeligere Tider have afløst hine, der tilhørte den raa Kraft; i Fredens Ly
fremblomstrede blandt os Dannelse og Oplysning, og vi tør sige, at vort Folk
ikke staaer tilbage for de øvrige, men er blevet deelagtigt i Alt, hvad der
190 væsentligt har befordret eller tjener til Menneskeslægtens almindelige Udvikling.
Naar Du erkjender dette, bevæges dit Sind ikke i Glæde, i Selvfølelse? naar Du
læser om de adle og navnkundige, de udmærkede og begavede Mænd, der
fremgik af vort Folks Midte, og gjorde dets Navn berømt med deres eget i
Verden, naar Du kalder dem Landsmænd og Brødre: mon Du da ikke føler dig
195 selv hævet højere? blusser ikke Lysten op at efterligne dem? styrkes ikke din
Villie til Opoffrelse, til Flid, til med Udholdenhed at arbejde? vorder Du ikke
taknemmelig mod dem, taknemmelig og glad ved Erindringen om Alt, hvorved
de Styrende have fremmet og lettet deres Virksomhed? er det ikke at gjøre sig
fortjent af Fædrelandet, at have bidraget, om end nok faa lidet, dertil? – Men
200 som Skibet i Stormen mister Mast og Roer, saaledes har og vort Fædreland været
omtumlet som Vraget paa de vilde Bølger. Har Du da hørt derom, uden at have
lidt med dit Land? uden at Sorg og Bedrøvelse, uden at Uvillie og Vrede har
fyldt dit Sind med Smertens Bitterhed, med Bekymring for dem, der truedes
med Undergang? har Du ikke i din Angst bedet: Herre, frels dem! har Du ikke
205 villet ile dem til Hjælp? har Du ikke følt deres Lidelse og Kamp og Frygt at
gentage sig i dit Indre? Og saae Du da dit Folk paa Undergangens Rand at
samle sin Kraft i indbyrdes Enighed, i villig Lydighed og fast Tillid til dem, til
ham, som stod i Spidsen, saae Du dem ikke fejt at vige tilbage, men trodsende
Faren i den Almægtiges Navn, alle besjælede af det samme Forsæt: ”at ville døe i
210 deres Rede!” — o, har Du da ikke deelt deres Jubel, har da ikke Frelsens Glæde
ogsaa naaet dit Hjertes Dybheder og fyldt dit Øje med Taarer, idet Du lovede
Gud med dem paa den befriede Jord! Udbryder Du ikke: Hæder, Ære og Tak til
dem, som ikke forlode det synkende Vrag, men bragte det i Havn, udflettede
Sporene af Striden, udrustede det paa ny, at Fædrelandets Skib, stolt, under den
215 Eviges Varetægt, atter kan stævne ud til dristig Kamp, atter kan stævne ud at
hente det, som er et Folks Rigdom og tjener dets sande Velvær til de Fædrene-
Kyster!!

Trækfuglen kommer, naar ”Vaaren er nær og Blomster groe i Enge,” den tøver
220 hos os, saalænge Alt er skjønt og varmt og godt; men naar Efteraarets Storme
fare hen over de nøgne Marker og Livet stivner i Vinterens Kulde, da drager den
bort, en Gjest, en Fremmed, ak uden Fædreland! Vi, Landets Børn, ere ikke

som Trækfuglen, ikke "Gjæster og Fremmede," ikke som de falske Venner, der
225 tøve hos hverandre i de gode Dage og forlade hverandre, naar de onde komme.
Nej, som "Borgere og Huusfolk"⁷ tage vi det Ene med det Andet, vi have intet
for os selv alene, men Alt med hverandre! Som "Borgere og Huusfolk" række vi
hverandre trofast Broderhaand til Arbejd og til Høst, komme vi hverandre
imøde med Velvillie og Kærlighed, elskende ikke med Ord og med Tunge, men i
230 Gjerning og Sandhed!⁸ Fra os være Bitterhed og Hidsighed, Vrede og Skrigen
langt borte,⁹ med Alt, hvad der vil løse Fredens og Samdrægtighedens Baand; vi
komme det Skrøbelige til Hjælp, enten det nu virkelig er det, eller det tykkes
Nogen at være det, med Sagtmodigheds Aand, seende til, at vi ikke selv fristes til
det Onde!¹⁰ Thi saaledes tjene vi Fædrelandet, tjene vi vort Folk, men ikke os
235 selv, tjene det hver paa sit Sted, som Medarbejdere, der vide, at dermed fremmes
det Heles Vel, at den Enkelte findes tro i sin Gjerning.¹¹

Og dit Folk skal tjene Dig igjen. Du elsker jo den, som gjør Dig godt, Du er jo
dem taknemmelig, der overøser Dig med Velgjerninger. Kan Du da glemme, at
240 dit Folk er rede til at forsvare dig, naar Du angribes? at det aabner dig Adgang til
Ære og Velfærd? at det sikkrer din Virksomhed, værner om din Gjerning, vaager
for dig og forsvarer dig for Tyvens Haand, mod Løgnens og Uretfærdighedens
Angreb? Har Du da glemt, at det kalder dig til Oplysning og Kundskab, aabner
sine Skoler for dit Barn, at det maatte vorde dygtiggjort til al god Gjerning?¹²
245 sine Læresale, at den Videnskab og Kunst, som er en Frugt af den hele
Menneskeheds ædleste Stræben, Frugten af vort Folks aandelige Anstrengelse,
kan have et Samlingspunkt, hvorfra Lyset spredes over alle, og vorder klart,
stikket til at udvikle Livet til højere Skikkelse i alle forskjellige Forhold? at det
smykker Land og By med Kunstens Værker, at de maae tjene til at vække
250 Sandsen for det Skjønne og forøge Livets Lyst? – Tag det bort, hvad Du skylder
Fædrelandet, skylder ene Borgersamfundet: o, hvad udslettede Du ikke med det
Samme af Jorden? hvor dybt skulde vi synke ned til Raahedens og Mørkets, til
Naturstandens og Fejdernes vilde Tider! Men tænker Du dig, at den Folke-
Aand, som frembragte eller tilegnede sig Alt dette, udsluktes, at Kærligheden til
255 Fædrelandet døde, og Kraften til Bedrift slappedes i Folkets Hjerte: o, isner ikke
dit eget i dets Dødssuk! føler Du ikke Vredens og Undseelsens Rødme over dit
Folk at farve din egen Kind!

Saa bliv Dig bevidst: med hvilke, med hvor stærke, hvormange Baand Du er
260 knyttet til det Folk, hvis Navn Du bærer! betænk hvad Du modtog af det, husk
hvad Du skylder det! Bed, at Folkenes Herre vil besjæle Dig og Alle med sin

Aand til retteligen at elske, at tjene hverandre med en levende Følelse, at vi ere mange Lemmer paa det samme Legeme, med en reen og redelig Villie til at
265 betale Alle, hvad vi ere dem skyldige¹³ — Fædrelandet, hvad vi ere det skyldige!

3. Vi elske vort Folk og vort Land af en naturlig Drift, for det Timeliges Skyld; men have vi ej som Christne Grund til at være det taknemmelige, fordi det lærte os at kjende vort evige Fædreland, fordi vi her indviedes til vort Borgerskab, som
270 er i Himmelen?¹⁴ — Vel os, naar vi fra de Læber, der lærte os vort jordikte Modersmaal, ogsaa hørte det himmelske, lærte det Bønnens hellige Sprog, som er den Christnes Modersmaal i alle Verdens Sprog, det, i hvilket vi i Tro tale til vor Fader i Jesu Christo. Vel os, om vi med Oplærelsen og Opdragelsen i det, der tjener til at dygtiggjøre os til gavnlig Virksomhed, som er et Middel til at
275 erhverve os en hæderlig Plads i det borgerlige Samfund, tillige modtog et Indtryk fra Hjemmet af den christelige Aand, der ikke i den kolde Lærdoms nøgne Ord, men varm og fyldig i Kjærlighedens levende Skikkelse vinder Sjælene for Guds Rige og det højere Fædreland. Men hvad de jordiske Forældre i Familiens afsluttede Kreds skulde have Priis og Tak for, det have de jo selv
280 annammet, vel ikke af, men dog gennem det hele Folk, thi vi leve i et christeligt Land, vort Folks Aand bærer Christi Troes Aand i sig, har i Aarhundreder hentet Næring for Menneskets dybeste Trang og højeste Længsel fra Ham, i hvem Gud havde Velbehagelighed;¹⁵ vort Folk er, og vi haabe og bede, at det stedse mere skal sammenvoxe med Ham, der er herovenfra, og i alle
285 Foranskaltninger til et christeligt Livs Bevarelse og Fremme aflægge levende Vidnesbyrd, at det er en Menighed, indpodet paa Christi Kirkes store Legem, fornyende sit Liv ved hans Aands sunde, hellige Kræfter til Fremvæxt i Tro, i Kjærlighed, i Haab.¹⁶ — Det enkelte Menneske trænger til Familien for at hans Aand kan udvikles, modnes og dannes; men Familien, der meer eller mindre har
290 sit eget Præg, hvilket den meddeler til alle, som høre den til, trænger til ved Forbindelse med Folket at føres ud over sine Indskrænkninger, og ved dette at vorde deelagtig i hvad den aldrig vil formaae af sig selv. Men som det omvankende, det fra Samfund med andre udelukkede Folk klart viser os Vigtigheden, ja Nødvendigheden af, at alle Folkefærd skulle være Medarbejdere
295 til at Guds Villie kan naaes, da Han skabte Jorden og satte Mennesket paa den, saa lærer Historien os, at de mest dannede, de højest udviklede, de mægtigste Folk ere kun blevne, hvad de ere, ved Christendommens Aand, at Jordens Aander maae have Samfund med Himlens, forat det Sande og Gode, forat det Hellige og Evige mere og mere kan blive en Virkelighed i os og blandt os, og
300 Velsignelsen fra Lysenes Fader i sin Fylde forherlige Jordens Skyggedale, i det

levende gennemtrænge den, forløse og hellige ogsaa vor Aand og vort Folks
 Aand, at vi dyrke Dig i Sandhed,²¹ i den Tro, som er virksom i Kjærlighed Din
 Naade og Bestormelse hvile over vort dyrebare Fædreland, knyt Baandet fast
 mellem det og hvert dets Barn, og giv os, at vi maae føre vort Liv stille og roligt, i
 345 al Gudfrygtighed og Ærbarhed, som det er Dig behageligt.²² Vi bede for vor
 Konge, Frederik den Syvende. Saa stort et Stykke har han alt bygget paa den af
 hans Fædre lagte Grund til Folkets Lykke og Udvikling, allerede knytte
 uforgængelige Minder sig til hans Navn. Men Ilden skal prøve enhver Gjerning.
²³ Herre, saa udruste Du ham med Retfærdighed til at dømme dit Folk, med
 350 Styrke til at fuldføre Alt! omgiv ham med vise Raadgivere, at han høster Ære og
 Kjærlighed, hans Folk Velsignelse og Fred af hans Regjering! Vi bede for
 Enkedronning Caroline Amalie: dobbelt smerteligt bevæger det Slag, der traf os
 Alle, hendes Sjæl i Savnets Bitterhed og i Længsels Vemod; send din Trøstens
 Engel, at den i Tro og Haab bevarer hendes Hjerte i Jesu Christo,²⁴ da vide vi, at
 355 det øvrige Fornødne skal ogsaa i denne Sorg vorde hende till agt! Vi bede for
 Enkedronning Marie Sophie Frederikke, hos hvem disse Dage fornye saamange
 Erindringer, vække saa forskellige Følelser, at Du vil opholde den Kraft,
 hvormed Du udrustede hende, saa at Alt dette vorder hende til Gode, fordi hun
 elsker Dig!²⁵ Bevare Du Arveprinds Frederik Ferdinand og Prindsesse Caroline,
 360 de Kongelige Prindsesser og det ganske Kongelige Arvehuus, giv dem og os Alle
 Naade og Fred og efter et christeligt Liv din evige Salighed! Amen.

1. Ps. 89, 10. 12.
2. Moseb. 2, 7.
- 365 3. Apostl. Gjern. 17. 26.
4. Jerem. 22, 10.
5. Psalme 137.
6. 1 Cor. 12. Eph. 4.
7. Gml. Eph. 2, 19.
- 370 8. 1. Joh. 3, 18.
9. Eph. 4, 31.
10. Gal. 6, 2.
11. 1 Cor. 4, 2.
12. 2. Tim. 3, 17.
- 375 13. Rom. 13, 7. Matth. 22, 21.
14. Phill. 3, 20.
15. Matth. 3, 17.
16. Eph. 4.

- 380 17. Moseb. 28, 12. Joh. 1, 52.
18. Hebr. 1, 14.
19. Rom. 12, 1.
20. Apostl. Gjern. 10, 34-35.
21. Joh. 4, 24.
385 22. Gal. 5, 6
23. Cor. 3, 13.
24. Phill. 4, 7.
25. Rom. 8, 28.

390

Kilde

C. Rothe. Kjærlighed til Fædrelandet: Prædiken, holden i Frue-Kirke paa fjerde Søndag efter Hellig-Tre-Kongers Dag. Kjøbenhavn: Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel, 1848. Digitaliseret af Det Kongelige Bibliotek.

Kildetype

Digitalt manuskript

395

Tags

4. søndag efter helligtrekonger, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-rothes-praediken-4-sondag-efter-helligtrekonger>

400

405

410

415